

НЕ КАЗВАЙ

на брат ти

Десислава Христова

<http://www.nekazvai.com>

Как се беше присетил сега да ме търси, не знам. От една година беше доста настоятелен. Изпрати ми покана във *Фейсбук*. Започна да ми пише веднъж месечно, после всяка седмица и накрая всеки ден. Премина на есемеси на телефона ми. Не закъсняха и обажданията. Последваха покани за кино, обеда, вечеря на свещи....

Аз категорично отхвърлях всички оферти. Не за да се правя на важна, а просто не виждах смисъл да се виждам с мъж, с който съм имала някакви отношения преди десет години.

„Някакви отношения”..... Как се изказах за човек, в който бях много, много влюбена. Но всъщност „някакви” е точната дума или по-точно-всякакви.

През годините отношенията ни преминаха през влюбване, сърдене, не говорене един с друг, подминаване, после станаха почти роднински (ходих с брат му), пак отчуждение няколко години, засичане по работа и общуване, отново мълчание.

След многобройните ми откази за среща, спря да звъни и да пише. Лятото се засичахме по баровете на плажа и пак се опитваше да ме оферира.

После спряхме да се засичаме и той престана да ме тормози. Дойде есента обаче и дали заради депресията, която носят падащите листа на дърветата и постоянния дъжд, или пък му стана скучно, той пак започна да ме закача. Бях си инсталирала вече „What’s app ” на телефона и ме дебнеше, когато съм онлайн. Веднага пишеше нещо. Аз не отговарях, след което получавах съобщение: „ Не се крий! Виждам, че си на линия.”

Започна отново да звъни.

Един ноемврийски следобед, някъде около рождения ми ден, си отворих фейсбука и видях лично съобщение от него. Беше написал цял ферман.

Обясняваше, че още ме харесвал и изпитвал нещо към мен, държал да се видим, да си поговорим, да се изясним....И искал пак да пробваме.....

Ахааааа, сега се сети, че още ме харесва..... ?!След толкова години.....?!?! Пак да пробваме?!?!? Какво да пробваме?!?!? Луд ли е?!?!.....

Нагляр!!!!

Преди десет години като спря да ме харесваш и ме изпрати в друго измерение- да не знам къде се намирам, да си задавам хиляди въпроси и да се чудя защо ме заряза, тогава не знаеше ли, че още ме искаш бе глупако?

Сетил се

Да пробваме....

Тъпанар!!!

Два месеца мислих и анализирах последния ни разговор по телефона. Направих дисекция на всяка дума. Прехвърлих хиляди варианти защо може да ме е зарязал по тоя тъп, селски начин и защо изигра тая куца постановка. Два месеца все пак се надявах да звънне да каже нещо поне. Два месеца ходех с приятелките си всяка вечер по дискотеките с очакването да го засека. Исках да видя реакцията му като се срещнем. Чудех се дали щеше да ме подмине, дали да ме поздрави, дали да се направи, че не ме познава... Чудех се дали има вече ново гадже...?! Два месеца не го засякох никъде.

Исках, очаквах, надявах се, чудех се, питах се, отговарях си, анализирах, отхвърлях, приемах, отказвах да приема... Не можех да се примиря.

Докато накрая... реших да приема.

Предизвикателството.

Не го търсех, то само ме намери. Не го планувах предварително, то дойде само. Не го исках, поднесе ми се.

Предизвикателството дойде една юнска вечер в „Планет клуб ”. Беше с две момчета, които познавах. Бяха приятели на Румен.

То, предизвикателството, беше брат му Станислав.

Не го познавах и никога не бях го виждала на живо. Знаех как изглежда от снимките на секцията в Румен. Беше ми обещал като се върне от Германия да ни запознае. Само че и това, както много други наши планове, не се осъществи.

Така и не можех да си отговоря на хилядите въпроси, които толкова време се блъскаха в главата ми и не знам защо не ми даваха мира. Исках да се откажа от тях, да ги изгоня, да ги изтрия, да забравя за

случката, да забравя за Румен и че изобщо някога нещо е имало. Обаче не можех. Тия въпроси все цъкаха в главата ми.

Може би никога нямаше да мога да получа отговорите им, защото те можеха да бъдат дадени само от този, който е предизвикал въпросите. Но аз няхах никакъв контакт с него, никакъв шанс да се доближа пак до него и никаква допирна точка.

Или всъщност вече имах?!

Може би брат му, който не се беше прибирал отдавна в България, сега се беше върнал, за да бъде моята допирна точка? Не беше ли знак да засека точно него, точно тази вечер, точно в това заведение, без да го търся умишлено и без да го планирам?!?

Наблюдавах Станислав отдалече. Бяха седнали в другия край на заведението. Ходеше при някакви хора на бара, после до съседното сепаре, заговаряше мацки, шегуваше се с барманките, усмихваше се на сервитьорките. Точно такъв тип мъж, какъвто не харесвах. Аз обичах по-дръпнатите. Такива, които не общуват с всеки, такива които не се усмихват на всеки, такива, които не можеш току- така да приближиш. Станислав беше точно обратното- много контактен. И да, не харесвах такива мъже, но това можеше да ми е от полза при него.

Тогава ми шукна въпроса „Защо да не се опитам да се сприятелим?“

Този въпрос не се задържа много в главата ми, както другите загнездили се там, защото същата вечер дойде и отговора му.

Как да закупите книгата:

- <http://www.nekazvai.com>
- <https://www.facebook.com/ciklameno/>
- hello@nekazvai.com
- Верига книжарници „Orange“